

og for det øvrige Land. Den Særstilling, som Københavns Arbejdsanvisningskontor hidtil har haft som et Centralanvisningskontor for hele Landet, har vist sig i Praksis ikke at være af særlig stor Betydning, og der er derfor ingen Grund til vedvarende at holde fast paa, at Bestyrelsen af dette Kontor skal have en anden Karakter end Bestyrelsen af Arbejdsanvisningskontorerne ude over Landet. Dog har man fundet det nødvendigt at bibeholde Betegnelsen „Centralanvisningskontor“ for Kontoret i København, for at der skal kunne være et Sted, hvor Kontorerne i det øvrige Land, hvis der skulde være Brug derfor, med Rette kan henvende sig for at skaffe Arbejdskraft, og tillige af Hensyn til Bestemmelser i den nye Lærlingelov, som forudsætter, at der er et saadant Centralanvisningskontor.

Lovforslagets andet Afsnit, om Arbejdsløshedskasserne, indeholder paa de allerfleste Punkter de hidtil gældende Regler. Det foreslaas, at København skal ved Oprettelsen af Arbejdsløshedskasser sidestilles med en Landsdel. Der er under Forhandlingerne i Folketinget rejst Indsigelse mod dette fra en enkelt Side, og det er muligt, at det i visse Tilfælde kan være uheldigt, at den københavnske Afdeling udskiller sig som en særlig Kasse. Paa den anden Side nærer jeg ikke Tvivl om, at det kan være af Betydning, hvor et Fags Arbejdsvilkaar ligger væsentlig forskelligt i København og i Provinserne, at der da kan oprettes Arbejdsløshedskasser for hvert af de to Omraader. Navnlig synes jeg, der maa være Mulighed derfor, hvor der saavel i København som i det øvrige Land findes et tilstrækkelig stort Antal Arbejdere indenfor vedkommende Branche til, at de kan danne en Arbejdsløshedskasse. Men det er et Spørgsmaal, hvorom jeg i Folketinget har erklæret mig rede til Forhandling, og jeg vil udtale den samme Forhandlingsvillighed her. Jeg tvivler ikke paa, at det vil være muligt at finde saadanne Former, at der kan tages Hensyn til begge de af mig nævnte Sider af Sagen.

Endvidere er der her til yderligere Sikring gennem Arbejdsløshedskassernes Vedtægter mod Optagelse i Kasserne af Personer, som ikke kan anses for arbejdsøgende, men som til syvende og sidst kun er Sugerør i Kasserne, foreslaaet, at Kommunernes Tilskud til Kasserne skal beregnes paa et andet Grundlag end hidtil, nemlig at Kommunerne skal yde en Femtedel af det, der er udbetalt til understøt-

tede i Kommunen bosiddende arbejdsløse i Aarets Løb, medens det, som ærede Medlemmer vil vide, hidtil har været saaledes, at Bidraget fra Kommunerne til Kasserne beregnedes efter $\frac{1}{3}$ af Medlemsbidraget fra de i Kommunerne bosiddende Medlemmer. En Følge af den nye Beregningsmaade, hvorefter Tilskuddet altsaa skal rette sig efter Antallet af arbejdsløse, er de Bestemmelser, der er indsat i Lovforslagets § 16, Bestemmelser, som gør det muligt for Kommunerne at følge hele dette Forhold gennem Indberetninger fra Arbejdsløshedskasserne. Overfor den Modstand, som er rejst mod den nye Beregningsmaade af Kommunetilskuddet, skal jeg udtale, at det ved en Undersøgelse har vist sig, at den samlede Sum, der ydes af Kommunerne som Tilskud til Kasserne, i det lange Løb vil være i alt væsentligt den samme, hvad enten Beregningen sker paa det ene eller paa det andet Grundlag. Men ogsaa hvad dette Punkt angaar, finder jeg, der er Mulighed for en Overenskomst, hvis man i øvrigt kan enes om det foreliggende Lovforslag som Helhed.

De vedtægtsmæssige Understøttelsers Maksimum foreslaas uændret. Det er efter de nugældende Bestemmelser for Forsørgere 4 Kr. og for ugifte Personer 3 Kr. 50 Ø., og det samme foreslaas her i Lovforslaget. Ligeledes er Bestemmelsen om, at Understøttelsen ikke maa overskride $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste opretholdt. Den Karenstid af to Aar forud for Arbejdsløshedens Indtræden, indenfor hvilken vedkommende skal have haft Arbejde i ti Maaneder, er opretholdt, men sat i Forbindelse med Tidspunktet for Understøttelsens Udbetaling i Stedet for Arbejdsløshedens Indtræden, hvorved der vistnok er tilvejebragt Betyggelse for Kasserne derigennem, at den arbejdsløse nu ikke længere af Hensyn til denne Bestemmelse behøver at nære Frygt for at overtage et Arbejde, som vil kunne være en kortere Tid.

De i Lovforslagets § 20 opførte Punkter, som angiver, hvornaar der af en anerkendt Arbejdsløshedskasse ikke maa udbetales Understøttelse, er de hidtil gældende med Tilføjelse af et nyt Punkt 8, hvor det siges, at der ikke maa udbetales Understøttelse „til arbejdende Medlemmer, hvis Arbejdstid er nedsat med en Trediedel eller derunder. Saafremt Arbejdstiden er nedsat med mere end en Trediedel, kan Understøttelse, for saa vidt der herom er truffet Bestemmelse i vedkommende Arbejdsløshedskasses Ved-